

Povídka: 9. Jak maminka prožila Den matek

Povídka

Jak maminka prožila Svátek matek

„Mami, můžu si půjčit tvoje silonky?“ Moje dvanáctiletá dcera Tereza se na mě zubí. Chystá se jít už dvě hodiny ven – za tu dobu rozhrabala všechny šuplíky, o kterých se domnívala, že by mohly ukrývat její silonky. V rukou drží krabičku s mými novými silonkami. Její kamarádky Lucka a Lenka sedí celou dobu trpělivě v křeslech a zubí se taky. Během čekání stačily spořádat tři čtvrtě bábovky, kterou jsem pekla na dnešní večer. Čekám svojí maminku, je neděle, Den matek.

„Proč si nevezmeš svoje silonky?“ ptám se dcery. „Nooo, moje jsou všechny potrhány.“ Je pravda, že ještě nikdy v životě nedokázala nové silonky zachovat pro druhé použití. „Tak si je vezmi,“ pokrčím rameny. Sedím u počítače a snažím se soustředit. Už několik dní se snažím dopsat program dětí z nedělní besídky na konec školního roku.

„Mamiíí, mě už to nebaví,“ objevila se moje osmiletá dcera Klárka, která měla za úkol spočítat několik příkladů. Chodí do druhé třídy a neustále si plete plus a minus. „Máš to hotové?“ zeptám se. „Neee, mě už to nebaví,“ pokukuje po své starší sestře a jejích kamarádkách. „Chci jít taky ven.“ „Až to spočítáš, tak tě holky vezmou ven s sebou,“ prohlásím s očima upřenými na monitor. Přesto zahlédnu, jak se trojice dívek zatvářila zděšeně. „Mami! Já ji nikam neberu!“ vykřikla Tereza. „Proč ne?“ „Prostě ne! Já ji s sebou nebudu brát!“ „Proč ne?“ „Protože! Neberu!“

„Já chci jít vééén!“ Klárka se rozbřečela. Jde jí to snadno. Umí se rozbřečet kdekoli a kdykoli. U doktora, v hračkářství, v autobuse, na ulici anebo ve shromáždění. Žádné jemné fňukání, pravý srdceryvný pláč, se slzami jako hrachy. Patříčně hlasitý. „Tak počkej, až to dopíšu, půjdeme spolu,“ vzdychám. „Já nechci jít s tebou, já chci jít s holkamaááá!“ Obracím se na holky. „Nemůžete ji vzít s sebou?“ Vyměnily si zdrcené pohledy. Nejhůř se tváří moje Tereza. „Mami...“ Její pohled jednoznačně říká, že to snad nemyslím vážně. „My prostě chceme jít samy!“

Uhýbám pohledem. Za oknem svítí slunce, ptáci trylkují, jaro křičí až uši zaléhají. Taky bych šla ven. Sedla bych si do parku a dívala se do nebe. Taky sama.

„Kdo to sežral?“ Do pokoje vjel na kolečkových bruslích můj nejstarší syn Ondra. Vezme z talíře zbytek bábovky a narve si ji do pusy. „To by mě zajímalo, kdo to sežral,“ opakuje s plnou pusou.

Lucka s Lenkou ho nadšeně sledují a tlumí smích v dlaních. Ondra spolkne bábovku a strčí do Klárky. „Proč řveš?“ „Sundej si ty brusle!“ křiknu na něj. „Proč řve?“ „Protože chci jít véeén!“ „Tak jdi ven a neřvi, ne?“ „Sundej si ty brusle!“ říkám podruhé. „Mám hlad.“ Ondra se na mě hladově dívá a mně je ho líto. „Upeču ještě jednu bábovku,“ zvedám se. „Než přijde babička.“ „Bábovku ne, bublaninu,“ řekne syn. „Dobře, tak bublaninu.“

„Tak my jdeme,“ hlásí Tereza. „Kam jdete?“ ptám se. „Nevíme,“ odpovídají slečny. „Já chci jít taky ven,“ pláče moje nejmladší dítě. „Půjdeš s námi,“ rozhodne Ondra. Sleduji, jak se holky tváří. Neprotestuje ani jedna. „Ale nebudeš řvát,“ dodává. Klárka zmlkne. „Dávejte na ni pozor, ať se vám neztratí,“ utírám jí nos. „Já neumím moc bruslit,“ pípne Klárka. „Neva. Se konečně naučíš,“ zabručí Ondra.

Společně pak celá pětice s řehotem vychází z obýváku. Vůbec si netroufnu poznamenat, aby se Tereza převlékla, pokud chce jít na brusle. Rovnou se loučím se silonkami. V předsíni se ozývá rachot. Nikdy bych neřekla, jaké zvuky dokážou vydávat dívky, které si nazouvají kolečkové brusle.

„Přijďte do šesti!“ volám na ně. „Proč?“ „Protože přijde babička, tak ať na vás nemusí čekat dlouho.“ „Mami...“ „Ne,“ tentokrát jsem vážně neoblomná. „Těší se na vás. Koukejte přijít. A všichni!“ „Proč zrovna dneska?“ ozve se Ondra. „Protože je Den matek.“ „Den matek? Babička přece není naše matka,“ brumljí děti.

„Babička je tvoje matka, vid', mami,“ hlásí Klárka a pracně si zapíná přezky kolečkových bruslí. „Jo, babička je moje matka. Nechceš si vzít chrániče?“ „Chrániče mít nemusí,“ řekne Ondra. „Nechci,“ řekne Klárka. „Tak do šesti ať jste doma,“ opakuji. „A ty jsi naše matka, že jo,“ řekne ještě Klárka. Usmívá se na celé kolo. „Jo, já jsem vaše matka,“ zopakuju a dám jí pusou. Celá parta se s řehotem vyřítí ven.

Zavřu dveře a ohlédnu se zpátky do pokoje. Po celém stole drobky, pod ním též. Na naleštěné podlaze brzdná dráha Ondrových kolečkových bruslí. Pohlédnu na hodiny. Pokud to chci stihnout, musím se do bublaniny pustit hned. Projdu bytem a bezděčně schovávám poházené věci do šuplíků. V dětském pokoji otevřená skříň, změř oblečení v každém jejím fochu. Pootevřené zásuvky, ze kterých vykukují Tereziny ponožky, kalhotky a rukavice. Na Ondrově neustlané posteli leží basebalová pálka a několik cédéček bez obalu. Na zemi rozsypané tři aktovky z učením. Zavírám dveře. Vypínám počítač.

Dopíšu to v noci.

-šk-

Další inspirace a nápady pro děti doma i v nedělní besídce můžete najít v rubrice [Nedělní škola](#) nebo ve facebookové skupině [Inspirace a nápady pro nedělní besídku](#).